

CHUYEN

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 24788

TAP VAN
CUA
BAN TRE

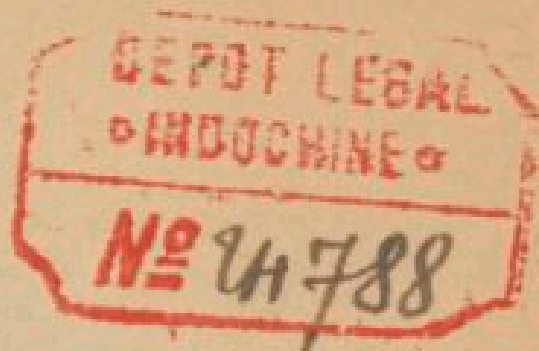
TẬP 1

80 Quocch. Picie
4133

GIÁ SÁU XU

Handwritten text in blue ink, possibly a signature or date, located in the upper left corner of the page.

CHUYEN

TAP VAN
CUA
BAN TRE

CHIỀU

Nắng vàng chết dưới dây non xa,
Êm - ả nàng Sương rữ áo mờ.
Bọc cảnh núi rừng thành ản-hiện,
Chập-chờn như một bức tranh mơ.

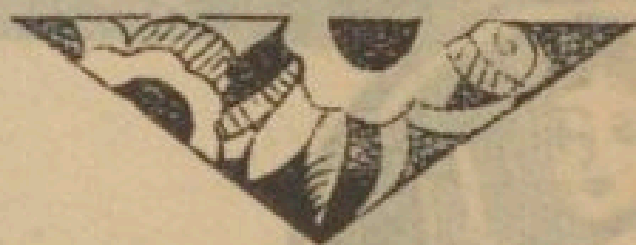
Muôn cái say sưa của bóng chiều,
Nhuộm lòng sơn nữ đắm hương yêu.
Thi-nhân dừng bước say tìm ý,
Nói nhỏ : Có em đẹp thật nhiều.

Josette QUY

H Ậ N - Y Ê U. .

của KYP A

Tặng Marie - HIỀN

Thôi nhắc làm chi bao kỷ niệm,
O mỗi hư-tình sắp lãng xa.

Đâu muốn nhắc chi bao kỷ
niệm,

Đã dẹt đau-buồn giữa chúng
ta ?...

Nhưng... ái-ân lan chữa thấm
lòng,

Thì người đâu vẫn, ước, chờ,
mong.

Nữ đành tha-thiết mơ duyên
mới,

Với khách phương-xa kết vợ
chồng.

Nàng đi, để chết tấm tình-thơ,
Giết cả xinh ngoan dưới lệ

mờ.

Còn đâu, đôi mắt buồn xa ấy

Èm dịu như là cả giấc mơ ?...

Chỉ tại nàng đi, cả một trời,
Hoa tình bỗng chết ở lòng tôi
Từ đây có lẽ trong Hiu-vắng,
Hoa ủa, và thơ mất thấm tươi.

Nhờ lai, còn chung bóng dáng
yêu,

Phổ-luyện tỏ thành một khúc
tiêu.

Đề lúc băng khuâng lên tiếng
dạo :

« Nữ khảm lòng tôi chữ Hận-
Yêu »

Tiên nữ, vì đây nếu trạnh
lòng,

Mơ về người cũ, mộng tình
chung ;

Thì xin tưởng đấy là Xa-Vắng,
Đã chết trong lòng của Nhớ-

Nhưng...

Hãy để chết đi bao kỷ-niệm,

Đã sống âm thầm giữa chúng
ta.

Thôi ! nhớ làm chi bao kỷ-
niệm,

Đề gợi thương, sầu đề lệ xa. ..

THU 1938

KYP A

ÁI - TÌNH và TRĂNG GIÓ

của Trần - Thân

BUỔI mà tôi đến gần bên liễu thủy - mị, tôi có mong đâu gặp người thủy - mị hơn liễu ấy.

Đi tìm một bóng huệ để sánh trắng tình với thủy-tiên đơn khi vừa dốc cạn xong bình nhan - sắc tôi chợt bắt được một cánh hoa và trắng hơn và trong hơn: Làn da của cô gái đẹp không cần và, có lẽ, chưa biết phấn. Tôi lại còn thấy một vẻ hồng non khiến đoá đào mới hé cũng thua: cặp môi không son của ai — cặp môi của nàng Tây-Thi thuở cũ!

THẾ là, kể từ ngày ấy, vì một tình cò đáng mến nhưng nên tránh — ví dụ, tránh được nhĩ! — tôi đem những ngày còn lại của đời tôi dâng hết cho ảo ảnh; tôi bận-bịu phân tách những màu cùng những hương ẩn trong ai còn lạ với tôi một phút trước.

Người ta bảo tôi bắt đầu yêu. Người ta bảo tôi « mắc tình » với ai rồi. Tôi không cãi.

Chẳng đã có kẻ dọa tôi mà vì ái-tình cần như không-khi? Tôi không muốn chết ngạt nên tôi yêu.

NHƯNG tôi phải cãi, cố sức cãi khi người ta cho vì ái-tình nên tôi « ư » sống đời đi với một người đàn bà khác để quen kia. Đừng vội giết tôi vì chữ « ư ». Tôi bị coi như một gã không chung tình, chính lỗi của những bộ óc không suy xét.

Phải biết nhận thấy tôi đi với người đàn bà này trong 10-đăng. Phải biết nhận thấy trí tôi vẫn tưởng tới người bên gốc liễu khi sắc thịt tôi lần bước.

Cái mà người ta cho là không chung tình, tôi bảo: « nó thoát ra chỉ vì tình đầy quá ».

HỒI những nhà viết văn! Vì lẽ gì các anh, một đôi khi, bắt người trong chuyện các anh sinh phải yêu đến hai lần?

Hai chữ « tình đầu » anh chẳng thấy vô-nghĩa?

Ái tình có một, vũ-trụ có một. Anh không dám nói « Vũ-trụ thứ - nhất » anh cũng đừng nói « tình yêu thứ nhất ».

Trăng gió và Ái-tình khác xa nhau. Một đăng là những bông hoa muôn màu rải - rác trên các bụi cây bên đường chỉ có thể làm ta lãng-tâm trong một phút; một đăng là gió nhẹ bình-minh đầy hương đồng-nội khe khẽ lần vào trong ta rồi ở mãi như những lời êm.

TRẦN - THÂN

ĂN CẤP

Chuyện ngắn của Nguyên-Cát
(Thuật theo lời một người bạn)

Thuở bé, cứ những vụ nghỉ hè sắp tới, hoa đã nở đỏ lòe loẹt trên vừng lá thưa của những cây soan tây, ve sầu đầu mùa đã ra rả, thì lòng tôi lại rạo rức, như lòng các học sinh thơ - ấu sa nhà đi trọ học ở một nơi nào...

Quê tôi ở một làng nhỏ, thuộc tỉnh Phúc-Yên, gần một cánh rừng bát ngát mà ở đấy, cha tôi đã khai - khẩn một khu đồn-diền, và kiếm nghề buôn gỗ đốt than. Xa lánh những ngày hè Hanoi, hàng năm tôi đã về đồn-diền ấy, tìm thơ mộng trong « rừng Chò » bên giòng « suối cò Tiên » nước trong veo chảy giữa đôi hàng lau rợn gió.

Nhưng, những nguồn thơ mộng ấy sẽ có ngày thành nhạt - nhèo, nếu tôi về quê chỉ cốt để nghe suối chảy, tìm hoa trong rừng kết thành bó để lại tặng... tôi, đem về cắm trong gian phòng lạnh-lẽo của mình.

Rừng Chò có hoa lan, suối Tiên có nước thơm và mát thì tôi có em Tuyết tôi, mới hơn mười tuổi đầu, mà hàng năm tôi đã nóng lòng chờ

nghỉ hè đến để về thăm.

Tuyết không phải là em ruột tôi. Thầy me tôi hiếm hoi, được có mình tôi, nên xin Tuyết — con của một người tá điền sa-sút — làm con nuôi, từ thuở Tuyết mới lên hai đề tôi có bạn, và sau nhớn lên Tuyết sẽ đỡ-dần me tôi những việc trong nhà.

Tuyết đẹp lắm, có nước da trắng như... tuyết, và đôi mắt đen lầy. Tuyết nhi-nhảnh như một con chuột bạch nhỏ đánh vòng nhưng có lúc nhu mì như một ni-cô. Xưa, tôi đã lắm lần với Tuyết, hái hoa buộc thành bó đeo ở hai đầu một cành tre, gánh đi « bán » cho lũ trẻ con trong trại; đã mê-mải đến bao nửa ngày treo một cây cao để bắt chiếc tổ chim, đem về 3 chiếc trứng, chờ đợi hàng tháng mà mãi không thấy nở; hoặc có lúc tôi canh cho Tuyết, hay Tuyết canh cho tôi tắm ở suối Tiên, sợ thầy me tôi biết, phải mắng.

Cho nên sa Tuyết để xuống Hanoi học, tôi đã hơn một lần thấy nhớ - nhung, đâm ra thờ - thần cả người. Tôi cho

buồn từ thuở lên mười ! Những dịp bất - thường, được xin nghỉ học về quê đã cởi nút cho lòng tôi, nở nang cả gan, phổi !

Bạn bà tôi mất, phải về quê đưa đám, tôi được nghỉ học để gần em Tuyết tôi những 5 ngày ! Tôi thích gần Tuyết quá, đến nỗi tôi thậm cảm ơn trời phật đã đem bà tôi đi, để đem lại cho tôi năm ngày sáng sủa ! Ngày thơ !

Hè năm kia, Tuyết đã 16 tuổi. Sống ở một nơi thôn-giã, không khí trong lành, Tuyết chóng lớn lắm. Nàng có một thân hình đều đặn tuyệt-mỹ, với một gương mặt sáng tươi vô hạn. 16 tuổi ! Tôi về tìm em Tuyết ngây-thơ, bé dại của tôi xưa, nhưng Tuyết đã biến thành một cô gái dậy-thì, có bộ ngực núng-nính dưới làn áo mỏng, và cặp mắt sáng ngời lúc nào cũng đăm-đuối, mơ-màng.

Thấy tôi, mặt Tuyết tươi lên và trên môi nàng nở một nụ cười. Có lẽ chỉ nụ cười ấy không thay đổi. Hình ảnh những ngày thuở bé hiện đến trong trí tôi ; và ở nàng cũng vậy, tôi đoán thế. Tuyết vẫn nhi-nhảnh ra đỡ « va-ly » tôi, nhưng tay

nàng nắm cái quai « va-ly » đã vô-tình chạm tay tôi làm tôi rùng cả mình, tim tôi như ngừng đập trong giây lát. Tuyết lớn rồi ! vẫn giọng nói trong-trẻo năm ngoái, năm kia, nhưng tôi cảm thấy cái gì khác-khác, và mớ tóc đen nhánh sưa Tuyết ngày thơ để sòa xuống lưng thon, giờ đã lên gọn một vành khăn.

Tuyết thôi không giắt tay tôi chạy nhảy tung-tăng, tôi không giám « công-kêng » Tuyết lên vai để hái quả như xưa nữa ! Tôi cảm thấy thế nó... làm sao ấy ! 16 tuổi rồi mà ! và có một lần, tôi vô-tình rủ Tuyết ra suối Tiên cùng tắm, làm nàng đỏ cả mặt.

Da thịt Tuyết trở nên mịn, êm và mát, tôi cảm thấy thế một hôm đánh hộ nàng con muỗi đậu trên cánh tay nàng để hờ. Con muỗi đen nát bét, máu hồng tươi nhóm trên làn da tay trắng phau của nàng ; tôi lấy tay quệt con muỗi đi.

Một lần bụi bay vào mắt Tuyết, nàng nhờ tôi thổi hộ. Mắt chúng tôi sát nhau, tôi lim-dim mắt lại, và trong phút-giây quên bẵng đó là em Tuyết của tôi ! Tôi chỉ thấy sát gần vào mặt tôi một khuôn mặt đẹp vô-ngần, có một hơi thở đều

đều, thơm và mát.

Những cái đung-chạm, hữu-ý hay vô-tình không giữ nổi, reo vào óc những kẻ mới dậy-thì một cảm-giác không trong-sạch, mà nếu không có 1 mãnh-lực gì cản-trở, có thể đưa giắt họ đến những hành-vi sâu-sa, trong những phút giây yếu-ớt của linh-hồn...

Hè năm ngoái. Tuyết sắp lấy chồng, đám hỏi đã xong, chỉ chờ đến tháng chín thì làm lễ cưới nàng.

Những ngày hè năm ngoái, sống bên nhau, tôi biết là những ngày âu-yêm cuối cùng của chúng tôi. Vì một người con gái đi lấy chồng, bắt đầu sống một cuộc đời mới, gần là hết và có khi như đã chết hẳn với những người thân-ái của mình xưa.

Tôi thích ôn lại với Tuyết những chuyện vui thuở bé ; rồi buồn với nhau.

Nếu, yêu nhau nghĩa là muốn không bao giờ phải xa nhau, mãi mãi người mình yêu vẫn là của mình, thì chúng tôi yêu nhau mất rồi ! Mà khi nào chúng tôi giám nhận thấy đó là tình-ái, theo nghĩa thông-thường của chữ ấy ! Tuyết là em tôi mà ! Mặc dầu chỉ là em nuôi,

một người con gái xa lạ mà cha mẹ tôi đã dinh vào tôi bằng một chút tình anh em... hờ !

Nhưng tôi chỉ là một người. Phải có lúc tôi nao-núng vì linh-hồn không mạnh mà lòng tự-chủ yếu hèn.

Cho nên một buổi tối gần cuối vụ hè, thầy mẹ tôi đi ăn cỗ ở nhà một người làng, và chú tôi — tôi quên chưa nói hè năm ấy tôi có người chú họ cũng về nghỉ mát ở đồn điền phải xuống Hanoi có việc — chỉ còn tôi với Tuyết ở nhà.

Tôi lục trông sách của chú tôi và thấy một tập « Lire à deux » tôi giở ra xem và Tuyết sản đến. Tôi để mở tập báo trên giường. Rồi tôi với Tuyết nằm sắp bên nhau cùng xem ảnh và đọc Lire à deux ! Chạm vào người Tuyết tôi thấy thân-thể tôi run run, ngón tay tôi co rúm lại và bám chặt xuống giường. Tôi càng sát người và Tuyết, ra dáng mê-mải đọc. Tuyết cũng vậy ! Hai đứa khốn nạn ! Mặt tôi nóng bừng. Mắt tôi hoa lên. Chân tay càng run-rẩy như có lửa cháy ngùn-ngụt trong lòng tôi.

Còn lẽ-phải nào tỉnh nữa !

Bạn đọc, đừng bấu môi vội, rồi biết đâu có lúc bạn chả yếu

linh-hồn như chúng tôi đêm ấy !

Hôm sau, lương-tâm tôi đêm trước đi vắng, giờ đã về với một cái hối-hận vô cùng cắn rứt lòng tôi. Tôi thấy không-khi bỗng như khó thở, và một cái gì cộn-caot trong lồng ngực.

Tuyết không nói gì với tôi nữa. Mắt nàng hóa lấm lét, đăm-đăm và những lúc ngồi một mình, nàng rơm-rớm lệ, như hối-hận và lo-lắng. Thỉnh-thoảng tôi gặp mắt nàng nhìn tôi có ý oán-hờn. Tôi không dám rần mặt nàng nữa.

Giờ ăn cơm đến, phải ngồi với nhau là một cái khổ-hình chung cho 2 tội nhân lấm-lở chúng tôi.

Hai hôm sau tôi nói thác với thầy me tôi xin xuống Hà-nội học thêm đề thi vào trường Bảo-hộ. Thoát bầu không-khi ở nhà, tôi thấy cái áy náy dịu đi một đôi phần, nhưng lương-tâm vẫn đốt cháy lòng tôi. Đêm không ngủ được, và hối và lo...

Sắp đến ngày cưới Tuyết. Hai, ba cái thư xuống gọi tôi về, tôi đã toan ở lý Hà-nội viết giấy cáo là bận học nhưng sau không thể dừng được, tôi đành ra tàu với trái tim tê-tái.

Tuyết vẫn chưa hết giận tôi, mà tôi nào dám can-đảm nhắc lại chuyện cũ và ngỏ lời xin

lỗi nàng — tôi đã thấy bao nhiêu tội-lỗi tại tôi cả.

Tôi quên chưa nói tôi đã chượt ở kỳ thi vào trường Bảo-hộ. Lòng nào yên được để học với bành mà chả chượt !

Me tôi nhận thấy nét mặt hốc-hác của tôi — vì lo và hối —, tôi vội đổ tại cái buồn thi hỏng. Nếu Tuyết cũng nhận thấy những dấu vết của sự ăn-năn, đau-khổ của tôi, có lẽ nàng sẽ hết giận tôi. Tôi chỉ cần thế chớ không mong nàng thương-hại.

Ngày đón dâu, Tuyết đỡ lo-âu, làm tôi thấy yên lòng.

Nhưng nhìn mặt chồng Tuyết, một anh hương-sur chất-phác, bền-lẽn, luôn luôn mỉm miệng cười, suag-sương và mẫn-nguyện, tôi vội thấy tôi đã là một kẻ khốn-nạn, đê-hèn : tôi đã Ân-cấp một của báu mà riêng hẳn được hưởng : là trinh-tiết của nàng ! Tôi thù ghét tôi vô cùng.

Nếu sau này hẳn biết, vợ hẳn thịt da đã bị tôi ghi sát, dày-vò, cái ngày-thơ trong-trắng đã bị thằng anh — hờ — khốn - nạn làm hoen ố !

Những mùa hè, với hoa soan nở, với ve sào-sạc. Cả một dĩ-vãng đê hèn luôn luôn đến ám-ảnh tâm-trí tôi, như một luồng gió độc, làm tôi choáng - váng, mãi không thôi... **B. N. Cát**

GIÒNG TÂM TƯ

Tặng S. Anh-Loan

của Anh Tùng và Kypa

Tôi tưởng muôn điệu chim hót giữa thình không là một bản đàn Yêu của những nàng tiên nữ vô hình hợp tấu.

Tôi đoán những giọt sương bạc, sáng nay còn đọng trên nhành hoa là những giọng lệ của Đêm-Khuya tối qua, khóc đời hoa buổi mai đây sẽ chết...

Tiếng trùng ca trong đêm khuya yên lặng biết đâu chẳng là những hồn thức của lòng tôi?

HOA thơm đâu đã rũ cánh tàn trước buổi mai mới nhóm.

Tôi đang trẻ cũng là tôi đang già.

Xuân có mới nhưng lòng tôi đâu trẻ mãi.

Gió ngừng bay và mây đừng chồi nữa!

Tôi sợ hoa kia sẽ nhạt mất màu tươi nếu ánh hồng đây sẽ phải chìm trong sắc xám.

Ở « Mỗi hận đầu tiên » Lamartine gọi cả những ý tưởng buồn thương đã chết. Hình ảnh nàng Graziella đâu nhỉ? Gió rên than và Sóng rầm-ri... Thi sỹ « muốn mơ nhưng không muốn khóc ».

Tôi cũng không muốn khóc đoạn tình đứt khúc của nhạc-sỹ Schubert nhưng với Symphonie Inachevée lòng tôi sao mãi vơ vẩn đượm mơ hoài?... Muôn năm, đời nhà Nghệ-sỹ lừng-lờ không chết cũng như bản đàn mãi mãi vì ai còn dang-dở chưa thành...

TÔI sẽ nâng ấp bông hồng thắm trên môi để liên tưởng đến hương vị phút nhung hôn. Hay để nhớ lại ánh tiên hoa của người yêu. Tôi sẽ gửi đóa « Myosotis » để thầm nhắc cho bạn tình tôi « em đừng quên anh » trong màu tím huyền mơ...

Và tôi đã âu yếm đặt cả tim tôi vào đóa « Pensée », vừa buổi hôm, tôi tặng nàng rồi...

Cặp mắt trong êm nàng đã thầm hứa hẹn những chữ « em yêu anh » đẹp hơn giọng chữ thắm. Nhưng đâu phải là ánh gương phản chiếu tâm hồn nàng? Thì mai kia, nàng có về ai, tôi cũng chẳng buồn, vì tôi tự an-ủi đã có một phút Nàng nhớ thương tôi là đủ rồi...

TÌNH ÁI chỉ đến có một lần thôi, còn nhớ yêu nhau có bao giờ hết.

Anh tự bảo phải quên em, để lại tha thiết mãi yêu em. Yêu cũng là vơ-vẩn buồn.

Buồn như chết. Nhưng cái chết có buồn đâu?

ANH - TÙNG và KYPa - Juin 1938

YÊN - HỒ

KỊCH NGẮN của BÙI - NGUYỄN - CÁT

..... Nghĩ mình giải gió dầu mưa đã nhiều.
Nói càng hồ thẹn trăm chiều,
Thà cho ngọn nước thủy-chiều chảy xuôi.....

NGUYỄN - DU

CÁC VAI : Yên - Hồ : Gái giang hồ, 25 tuổi.
Chi : Tình nhân cũ của Yên-Hồ, 25 tuổi.
Hong : Vợ Chi, 20 tuổi.

BÀI TRÍ . — Phòng tiếp khách ở nhà Chi, bài trí hoàn toàn theo kiểu mới. Kịch xảy ra về đêm. Ngọn đèn điện, abat - jour lụa, tỏa ánh sáng màu hồng trong gian phòng ấm-cúng.

(Mở màn. Đang đêm. Sân khấu tối đen. Bên ngoài trời mưa tầm tã, gió rung cây nghe rào rào. Có tiếng chuông đồng hồ gõ rền rĩ 12 tiếng. Rồi tiếng nói ở ngoài sân khấu của Chi và Hong, đi xem chiếu bóng về)

Hong. — Ai mà đêm khuya mưa to, gió lạnh còn ngồi làm gì đây thế này ?

Chi. — Thôi, đi vào em ! Bà ta tránh mưa đấy mà. Đứng ngoài này lạnh lắm.

Hong. — Nhưng sao chúng ta hỏi mà người ta lại ngồi im. (gọi) Này... Này bà kia...

Chi. — Người ta ngủ gật đấy mà, kệ người ta em ! (Có tiếng nói rên rĩ của một người đàn bà) Nhờ ông bà cái góc hiên này em chú mưa, lát nữa tạnh em sẽ xin đi ngay (ho khó khan).

Hong. — Chúng tôi không tiếc gì đâu, mà chúng tôi có thể

mời bà vào trong nhà này sưởi với chúng tôi nữa, nhưng... nhưng đêm đã khuya, lại trời mưa to gió lạnh thế này bà còn đi đâu thế?

Người tránh mưa. — Em ở tỉnh xa về đây tìm người bà con... không thấy, mà tiền lưng bị mất cắp hết. Em vốn yếu sức, nước mưa lạnh làm em bị cảm...

Chi. — Hay mời bà vào tạm trong nhà này, chờ qua cơn mưa.

Hồng. — Anh vào bật đèn lên đi, để em đỡ bà ta vào.

Người tránh mưa. — Ông bà phúc đức quá (*Ho rữ rợ*).
(*Có tiếng giầy của Chi đi vào. Đèn sân khấu bật lên. Hồng đỡ lưng “người tránh mưa” đi vào.*)

Hồng. — Đây, bà ngồi đây! (*Đặt người ấy ngồi xuống ghế bành*). Em đi gọi thằng Bép đây đun nước nhé (*ra*).

Người tránh mưa. — (*Vừa nói vừa cởi chiếc khăn quàng, lúc trước che gần kín mặt*). Ông bà phúc đức quá (*Ho*). Đêm nay không gặp ông bà có lẽ em chết rét mất (*cúi đầu ho*).

Chi. — (*Bỗng giật mình, lại tận nơi nhìn mặt người ấy, khẽ gọi*) Yến đấy à? Em Yến Hồ của anh!

Yến-Hồ. — (*Ngẩng lên*) Trời ơi! Chi! (*ôm mặt khóc*).

Chi. — (*Sợ hãi, nhìn vào trong*). Sao em đến nông nổi này? Em nói sẽ chứ kéo vợ anh nghe thấy.

Yến-Hồ. — (*Vẫn nức nở*) Em bây giờ không còn là cô Yến ngày thơ ở thành Nam mà ngày trước anh yêu mến nữa đâu. Xa anh từ dạo ấy đến 7, 8 năm rồi còn gì... (*Ho*)

Chi. — Trời ơi, mỗi lần tưởng nhớ tới em, anh cứ yên trí là em đã lấy chồng, đã có gia đình, yên ấm rồi; có ngờ đâu...

Yến-Hồ. — ... Có ngờ đâu, trong 7, 8 năm giờ ấy, bao nhiêu cái đau đớn đã xảy đến cho em, ngay từ độ mẹ em mất, anh em bỏ nhà đi xa...

Chi. — (*Lỡ lời*) Trông em già đi nhiều..

Yến-Hồ. — (*Ho*) và sấu sa, dơ bẩn đi bao nhiêu...

Chi. — (*Thương hại*) ... Nhưng vẫn còn đẹp như xưa.

Yến-Hồ. — Trời ơi, anh nhân-tâm mĩa mai em!

Hồng. — (*ở trong nhà ra*) Cái thằng khỉ nó ngủ say quá, gọi mãi không được em phải đốt đèn còn đun nước lấy đây,

anh ạ.

Chi. — Em tôi chịu khó quá !

Hồng — (Nói với Chi). À em rót canh-ki-na cho bà (thấy Yến-Hồ còn trẻ) cho cô ấy uống nhé.

Yến-Hồ. — Thôi, cảm ơn bà. Lòng thương người của ông bà đã làm ấm áp lòng em rồi.

Hồng. — (mở buffet lấy chai rượu rót 2 cốc). Nhưng có rượu vào nó lại ấm áp hơn nữa ! (Quay lại phía Chi) Chi uống gì ?

Chi — Em cho anh 1 cốc Cap Corse (Hồng rót đưa, Chi nâng cốc mời). Xin mời cô nâng cốc ; chúc cô mạnh ..

Hồng. — Và cốc rượu nhạt này làm tắt hẳn cơn ho...

Yến. — (Cảm động). Về phần em, xin thành thực chúc ông bà chóng có em bé, nó sẽ làm cho cái hạnh phúc này của ông bà làm mọi người thêm muốn thêm đầy đủ. Xin cạn chén. (Ngửa cổ, uống một hơi).

Hồng. — (Ngắm nghía Yến). Lát nữa tanh mưa, cô về đâu ?

Yến. — Em về nhà người quen.

Hồng. — Em vừa bảo không tìm thấy ?

Yến. — Em vừa sức nhớ ra rồi : em nghe mang máng là họ giọn nhà lại... đằng kia, lúc đây quên bằng đi không lại hỏi.

Hồng. — À, để em vào xem nước đã sôi chưa.

Chi. — (Nhìn vào nhà trong rồi quay ra — 2 người nhìn nhau 1 lát, yên lặng). Thế rồi lát nữa em về đâu, trời sắp tanh mưa ?

Yến. — Trời ơi ! Nếu em có một chỗ ở để mà về nữa thì việc gì đêm hôm mưa to gió lạnh thế này em phải ngồi, suýt chết rét, ở hiên nhà anh (Ho rũ rượi).

Chi. — (Nhìn Yến-Hồ có vẻ ái ngại).

Yến. — Em ho lao đấy. (Nói 1 lúc không ngừng như để chút nỗi đau khổ trong lòng ra). Độ này rét em ho dữ quá. Ấy cũng vì em ho cho nên thẳng tình nhân của em — em theo nó từ Vinh ra đây — nó mới bỏ rơi em ! Nó bảo em cứ ở cái nhà trước nó thuê để ở chung với em — nó bảo nó về Vinh có việc — rồi độ vài hôm nó ra sẽ giả tiền nhà,

tiền ăn. Rồi chờ mãi chả thấy gì, con mẹ chủ nhà nó đuổi em đi, còn quần áo của em nó giữ cả, để chờ tình nhân của em nó đến chuộc cho em ! Anh xem em chỉ có cái áo nhiều rách thế này. Hôm nọ em vào cái tiệm nhầy ở Khâm-Thiên, thăm người bạn, để may ra có ai người ta mời nhầy em sẽ tán tỉnh kiếm khách, nhưng thấy em ho mà người gầy như con mấm thế này, ai người ta giám. . . (khóc).

Chi. — Em đừng nói nữa, làm khổ lòng anh.

Yến. — Đã 2 hôm nay, em nhịn đói đấy. Hôm kia một người bạn gái em gặp ở đường gặm cầu thết em 3 xu phở. Hôm qua, và hôm nay chả được tý gì vào bụng, mỗi lần ho lại quặn ruột lại, đau chết mất. Cốc rượu vừa rồi làm em nôn nao khó chịu quá. (Ho).

Chi. — (Gục đầu vào tay — có tiếng giày, Hồng sắp ra).

Yến. — (Vén vạt áo lau ráo nước mắt).

Hồng. — (ra, tay cầm ấm tích nước, pha sẵn. Nàng nhìn và ngạc nhiên vì bộ mặt buồn của 2 người). Cái gì mà anh buồn thế ?

Chi. — (Cười to để cho vợ khỏi nghi). Có buồn gì đâu ? Chỉ hơi buồn ngủ thôi !

Yến. — Nếu vậy, để mời ông bà lên đi nghỉ, kéo khuya rồi. Kẻ qua đường này may mắn được chú chân trong nhà này, thế đã lâu lắm rồi, lâu quá nữa không tiện. . . (dừng giây).

Bên ngoài có tiếng trời lại bắt đầu mưa nặng hạt.

Hồng. — Mưa to thế này cô về sao được. Còn có thể nghỉ tạm lại đây đêm nay, mai sẽ đi tìm người quen cũng được cơ mà ?

Chi. — Chúng tôi không yên lòng để một người con gái như cô. . . bỡ ngỡ đi tìm người. . . quen. . . trong đêm hôm lại mưa gió.

Yến. — (Cúi đầu ngẫm nghĩ, có ý ưng thuận nhưng còn hơi e ngại).

Hồng. — Cô đừng ngại gì cả. Nhà hơi chật một tí, thì cô nằm tạm ở divan kia. Để tôi đi lấy chăn cô đắp, nhé ! Cô đừng ngại gì cả ?

Yến. — Tôi còn tìm đâu, lần thứ hai nữa, đôi trái tim vàng quý báu như ông bà?

Hồng. — Không có gì cả, cô ạ. (*Nói với Chi*). Cái hôm chúng mình đi cái xe Torpédo của chú Cử lên đồn điền anh Phủ, mà đang đêm xe hỏng giữa đường, giá không có nhà bà lão già ở trong túp lều bán nước quý báu ấy, thì chúng mình đã được một mẻ rét nhỉ? (*Nói với Yến*). Cho nên giúp người, chúng tôi vẫn coi là một bổn phận. Để tôi vào lấy chăn nhé! (*Nhí nhảnh nàng chạy vào*).

Chi. — Vừa rồi anh chỉ lo, em từ chối không ở lại đây. Anh chỉ muốn đêm nay được tưởng-tượng, dưới một mái nhà, anh đã được ở với em (*Lại gần Yến, soa đầu nàng*).

Yến. — (*Ho rũ rợi*). Anh đừng xa em ra kéo lây bệnh lao.

Chi. — Đời em khổ sở là tội ở anh. Nếu ngày ấy anh hi sinh, cưỡng lời cha mẹ mà lấy em, không nghĩ đến giai-cấp, đem nhau đến một chỗ xa lạ nào yêu nhau, thì đâu đến nỗi... Nhưng bây giờ...

Hồng. — (*Ra, ôm một chiếc chăn bông*). Một giờ rồi đấy. Để mời cô đi nghỉ kéo thức khuya quá, mai mệt.

Chi. — Vâng mời cô đi nghỉ kéo thức khuya luôn, à, khuya quá, có hại cho sức khỏe...

Yến. — Cảm ơn ông bà vô cùng...

Chi. — Thôi chúc cô ngủ ngon giấc nhé (*ra*).

Hồng. — Cô ngủ yên nhé, cô có khát nước thì rót ở ấm tôi để sẵn đây nhé. (*Tắt đèn treo, vặn đèn đêm—để ở gần divan, rồi ra*).

Yến. — (*Đèn để phía trong để khán giả chỉ thấy bóng đèn của nàng*). Nàng nhìn theo rồi gục đầu vào tay, nghĩ ngợi. Bỗng nàng đứng dậy, ra bàn, sé một mảnh giấy, hí hoáy viết một hồi lâu, rồi để ở bàn và chặn lọ mực lên. Nàng rón rén với chiếc khăn quàng quấn che gần kín mặt, rồi ra mở cửa. Cửa vừa mở, gió thổi lùa vào làm tung những chiếc màn gió, tiếng mưa rào rào là một tiếng sét dữ dội làm nàng sợ hãi, lui vào vài bước, ngần ngại. Nhưng rồi nàng cũng quả quyết bước ra khỏi phòng. Có tiếng mưa
(Xem tiếp trang 19)

*Ta chỉ động đến tình
cũ lần này rồi thôi...*

NHỮNG ĐOẠN VĂN XƯA

Trần-Thân

Ai có thấy một chàng trẻ tuổi,
đang nhọc-nhắn, chậm rãi, lê
chân lần một con đường vắng;
mắt dò dần dần dần đưa khắp
mặt đất, chàng cố tìm dấu vết
mà lúc qua còn để lại.

Hãy nhìn kia! bao hạt máu
thâm lại rồi. Nó vương trên
ngọn cỏ, làm ố màu xanh. Nó,
những giọt máu, vừa đây, còn
ở trong tim!

Đi để tìm thuốc dịt vết
thương, không thấy — đau nặng
thêm — chàng trở về hòng chết
ở nơi cũ. Vậy mà lòng chàng
không có một hận nhỏ. Chàng
chẳng trách kẻ nào đã vô-tình
giết chàng.

Cũng là may: một đời buồn
sớm hết!

CHIỀU nay, ai có thấy tôi lần
rở các đoạn văn xưa tôi viết để
tặng nàng.

Tôi có cảm-tưởng đang dò
tìm những giọt máu của tôi đã
rớt trên mặt giấy.

ANH MUỐN GIẾT EM

Anh còn nhớ mãi phút say
mê,

Anh ấp môi em để miệng kề

Trong lúc bốn môi cùng gần
chặt,

Trời ơi! Anh muốn giết em
đi.

Van em đừng có bảo anh
điên,

Sắc đẹp em là sắc đẹp tiên.

Anh lo Tiên nữ rồi bay biển.

Để mình anh vương hận
trần duyên.

Giết em đi để được yêu em,

Mãi mãi say mê giấc mộng
huyền.

Vì được em yêu anh vẫn sợ,

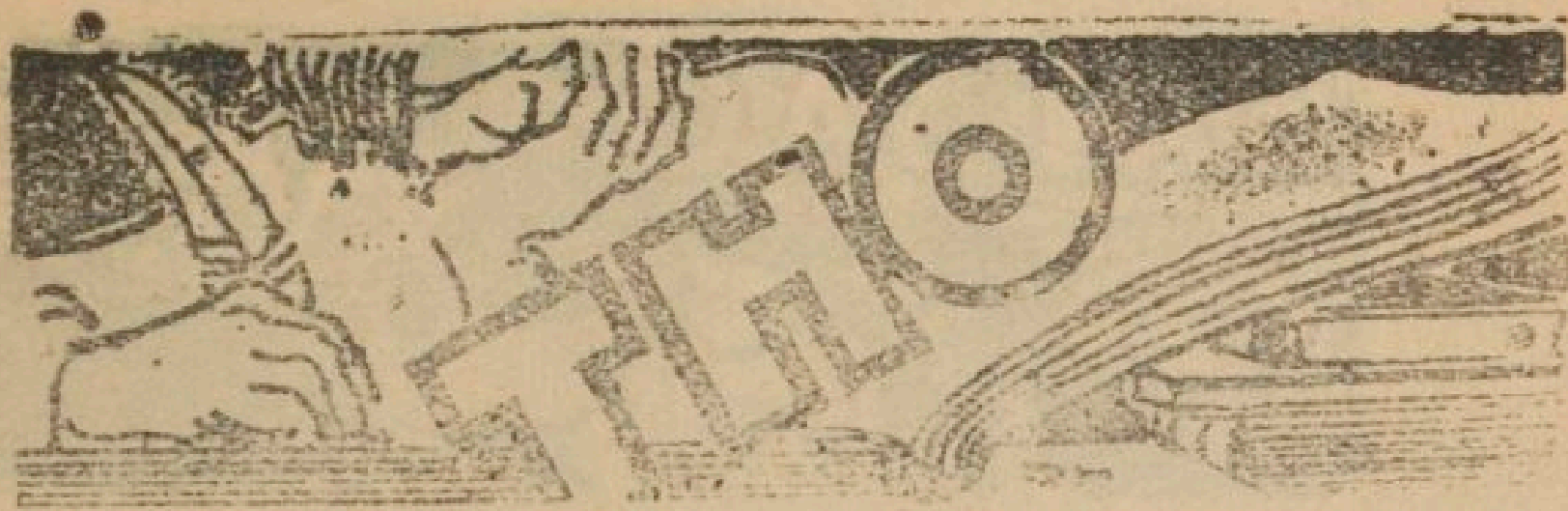
Ngày kia chợt tỉnh giấc mơ
tiên.

TRẦN-HỒI

Nhiều lời chưa thấm vào lòng
ai thì giờ này nó thấm hết hồn
tôi...

NGOÀI tôi, tôi chẳng muốn
ai khóc thương tôi đâu! Hỡi
những tâm hồn ảo-lả!

TRẦN-THÂN

Gửi bạn Bích-Nga

LỄ PHẢI...

Riêng tặng anh Trần-Thân
Nga ơi Nga! không cần chi Nga
a!
Hãy nên yêu, yêu nồng thắm
đã,
Dù ngày kia tát cạn suối yêu
đương.
Phải uống bằng suối lệ Đau
Thương,
Thì ta cũng không còn ân hận
nữa.

Ừ! Nga bảo yêu nhau rồi sẽ
khỏe,
Đã đành rồi tôi có cãi chi đâu?
Nhưng đêm buồn gió hắt lạnh
bên lầu,
Nga không yêu Nga thấy lòng
sao nhỉ?
Nga có thấy vầng trăng buồn trong
trí,
Dạ nao nao khi thấy bóng xuân
qua.
Cho ta hay tuổi trẻ rất mau già?
Nga thấy sao khi chim chiều sà
cánh.
Bay trong sương bị rơi vì gió
lạnh,

Vì mùa Đông mà thiếu tổ ấm
êm.
Cố đi tìm một tiếng hát êm đêm?
Nga có thấy lòng Nga hơi khó
chịu.
Khi chợt nhìn đôi tình nhân
niên thiếu,
Khoác tay nhau rủ rủ truyện
trong mơ.
Cười hồn nhiên như cả tuổi
ngây thơ?
Nga khó chịu đấy khổ rồi, Nga
a!
Nga không yêu cũng thấy lòng
Nga khổ,
Thì uống đi hãy cạn chén yêu
đương.
Yêu rồi ra sẽ khổ cũng là
thường.

Jeannine LÊ - THỦY

KỶ SAU:

TÌNH TRONG LỚP THƠ
của
TÂN - GIA - NGHĨA

YÊU...

Tập thơ của Jeannine Lê-Thủy
trong Văn - Đoàn Trẻ
Sẽ xuất bản nay mai.

Trong lúc quân lùn giọc ngang trên mặt trận ở nước « Con trời » vô phúc, thì ở nước Nam, cũng có ông Hoàng-v.-Sư giọc ngang trên mặt báo với vấn đề phòng thủ Đông-Dương.

Ông bày ra :

Nhân tâm hóa. — Giáo dục hóa.
Kinh tế hóa. — Chính trị hóa.
Kỹ nghệ hóa. — Võ lực hóa.

Rõ đa sự quá ! nhưng còn 1 thứ hóa nữa ông ạ : Thiệu hóa. Thiệu hóa những bài của ông.

Vì

..... Chúng tôi ngờ và lo nó chỉ là bát sáo voi.

Chẳng tin hãy trông gương nước Tàu, nước đã sản xuất ra hàng trăm nghìn Sinh - Viên Hoàng-Phổ như ông Sư.

NÓI đến ông Sư, chúng tôi nhớ ngay tới Phan-Khôi (đừng tưởng chúng tôi sợ ông giận). Ông này, tuy chẳng phải là cựu

sinh viên trường gì cả cũng bày ra một chương trình quyết phòng thủ Đông-Dương.

Nhưng, giá ông cứ ở tịt trong « lộ lý-luận » của ông chế mà ngâm bài « Tinh già » của ông có phải tuyệt hơn không ?

Hãy nhường việc nọ cho Hoàng-Văn-Sư.

Còn ông Sư lại nhường cho các bạn đồng chí nhưng không đồng-bang hiện ở Tàu.

Sau rồi, những ông bạn đồng học ấy nên sang Tokio học thêm về quân sự nữa đã.

Còn ông Sư, ông nên ngồi nhà, rồi gàn cổ, hát ... tưởng bài Woòng-Pô lên :

« Nù chao pán phai tào xí phi phù

Chớ xi ký mia-li Woòng-Pô.

Vì, ông Sư nhỉ ? Nó chỉ là những bát Sáo voi như trăm nghìn bát khác.

VOI SÁM

COURS PARTICULIERS

Dirigés par un groupe de jeunes Bacheliers Diplômés, Brevetés

Cours spéciaux pour jeunes filles. Pour tous renseignements s'adresser à

M. Tân-gia-Nghĩa

6, Rue Nguyễn Trãi (à l'étage)

CHAPELLERIE

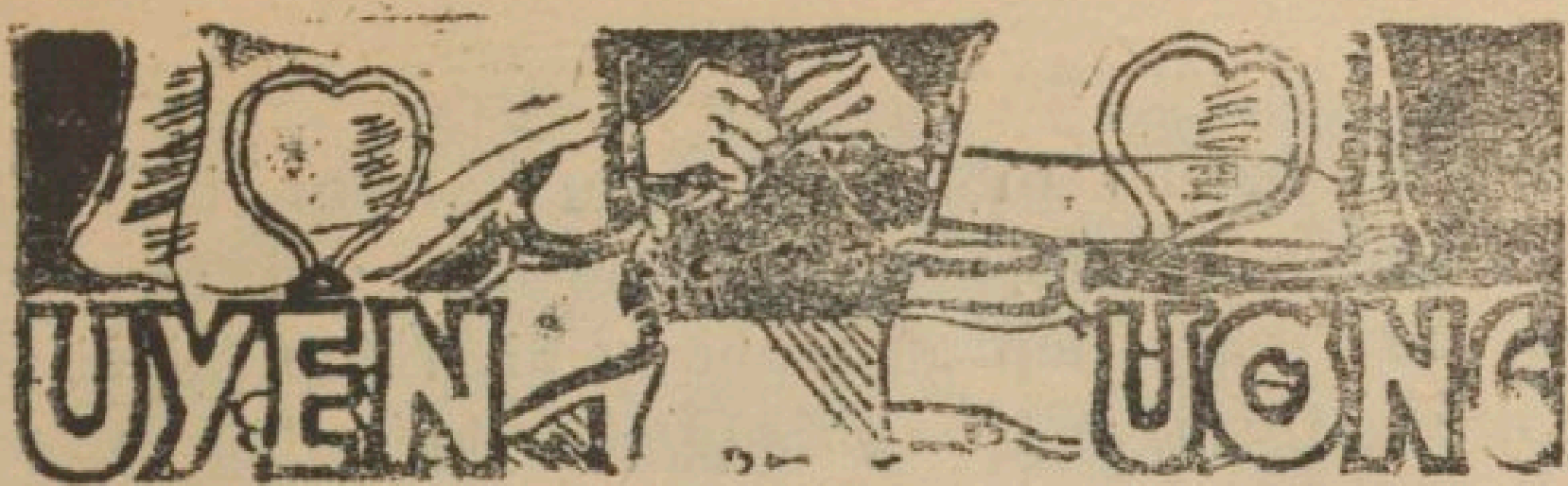
MERCERIE

NOUVEAUTÉS

TRAN - NGOC - QUANG

109, Rue du Chanvre, 109

HANOI

MÙA thu đến, lạnh êm như một ánh nhung, mon dịu sóng lòng tuổi trẻ. Mùa thu đến như một giáng tiên sinh ngoạn vũ-về cảnh vật bằng những búp tay gió mát. Mặt hồ im phẳng, trong veo làn ngọc suốt. Chờ một chiếc lá vàng rơi... một chiếc lá vàng nữa cũng rơi theo, quấy gợn gương nước từng đợt răn... lan rộng mãi.

Thu về reo rắc trong muôn tâm hồn một Bình-tĩnh đắm say, kín ần một hương-mê, quyến rũ bao ai vào những diêm mơ lưu-luyến. Giấc mơ đẹp quá! Giấc huyền mơ ấy mong manh tựa chiếc lá vàng rơi, chìm đắm lòng bạn những ước chờ, mong... để Bình-tĩnh phải rụng tan như gương hồ vỡ.

Mây ngập ngừng chôi, nương ủ bên nhau. Gió quyến luyến như những vòng tay ôm ấp... Và đôi chim xinh xinh đã thu hình dưới mảnh cây sanh nhạt, cùng nhau riu rít hót nựng bản tình ca. Thu về với cả những ngày, tháng gọi đón Yêu-đương. Trời thấp xuống, Bình-tĩnh lòng bạn sụp đổ lần vào những ước, chờ, mong. Bạn buồn, vắn vơ sầu, tự thấy đã trống trải càng thêm quá quạnh hiu. Các bạn rạo rục muốn gặp một bóng ai âu yếm, nhưng bạn ngần ngại nào biết sẽ tìm đâu, và bạn phân vân trước khi nhấn gửi tiếng gọi của trái tim. Giữa lúc ấy, mục Uyên-Uương ra mắt các bạn vừa một số qua, tự nhận lấy cái thiên chức « Ông Tơ, Bà Nguyệt » se họ sợi duyên hồng.

Tôi hải tưởng các bạn sẽ tiếp bằng lãnh đạm, nhưng không, tôi rất sung-sướng, trong thời hạn qua, nhận được quá nhiều những lá thơ thân mật của các bạn ở khắp nơi gửi về tặng nhời hoan nghênh.

Kỳ này tôi mới bắt đầu « giao hàng » những giòng quảng cáo của mấy bạn đã sớm tin cậy ở mục Uyên-Uương.

Từ những số sau, tôi sẽ lần lượt dành phần các bạn khác lên tiếng.

Vậy thu đã sang, thu vàng, mùa của Uyên - Ương tìm nhau say đắm trước những chiếc êm tồ ấm để tránh những

ngày đông lạnh, chờ một xuân quang..... Tôi chúc hết các bạn « bồ côì yên-đương » chóng được một nơi âu yếm bạn tình; tôi ước được tiếp giao những nhời đáp lại cho những tiếng gọi của Uyên và Ương đang tha thiết nhắn:

1.) — **Hanoi** — Nữ học sinh F2, trẻ đẹp, ưa tự do, chuộng mới, buồn vì chịu nhiều tiếng thị-phi, muốn tìm an ủi của một bạn gái giàu có, biết che chở, nếu có thể là một học sinh A. S. đã học qua ban tú-tà. Xin kèm ảnh.

Gửi: Melle Đào - Vĩnh Kiều.

2.) — Thiếu nữ 23 tuổi, góa chồng, đẹp một cách quý-phái, có học thức; muốn tìm một người chồng 30 hay 35 tuổi, làm ăn chắc chắn, có thể cùng nhau xây dựng hạnh phúc. (Không đứng đắn xin miễn hỏi). Gửi: Liên-Thư.

3.) — **Haidương** — Thiếu niên, học lực đủ dùng, 19 tuổi, cao 1m70, khỏe, đẹp trai, muốn có một bạn tình là một thiếu nữ 15, 16 tuổi, hiểu tiếng Pháp, ưa thể thao, thích du lịch cùng nhau sang kinh doanh bên Pháp (Xin cho xem gia thế, và kèm ảnh). Gửi: Bảo: Lực-sỹ hạng nhất thành Đông.

4.) — Tôi có một đứa cháu gái 17 tuổi, cũng dễ coi, hiện đang học một trường tây, đàn hát thạo, có một nhà gạch ở phố buôn bán sầm uất giữa Hanoi, với một món tiền hồi môn to. Tôi muốn tìm cho cháu người chồng là một thiếu niên khỏe mạnh, ưa chiều bóng (không cần giàu nghèo miễn là học lực cao có thể dạy thêm cho cháu). Cần người đứng đắn. Hỏi: Fernand Lan.

5.) — **Huế** — Tôi, 58 tuổi, rất giàu, hiện đang an dưỡng tại một biệt thự rất tráng lệ bên bờ sông Hương, góa vợ đã 10 năm nay, muốn tìm một thiếu nữ 18 tuổi, (không cần gia thế) đẹp, biết cách nói chuyện, khuây khỏa tuổi tôi.

Gửi: M. Hương X.

CHÚ Ý — Gửi thư cho những người đăng quảng cáo trên đây, các bạn nhớ theo cách thức sau này:

Thơ dán kín, ngoài đề tên người mình đáp, số bài... tập Chuyện số..., rồi bỏ vào phong bì khác gửi đến cho (Văn đoàn Trẻ — Mục Uyên-Ương). Kèm thêm 0\$20 timbre-postes để chuyên gửi bảo-đảm. Mọi việc giao dịch bằng thơ, muốn trả nhời riêng, xin đính theo tem. Viết rõ ràng — gửi cho:

M. ANH-TÙNG

(Tập Chuyện Uyên-Ương)

CHUYỆN. . . . CINÉ. . . .

của KRATTA

NGƯỜI ta bảo tướng « đầu sỏ » về cái họa chiến tranh ngày nay là Hitler. Chính người ta không nói ngoa một tý nào cả. Chẳng thế mà cái nước Nam mình xưa nay vẫn có tiếng là hòa bình, vừa rồi cũng dám hăng hái diễn võ dương oai cùng « thượng quốc » ! Cũng chỉ vì « sừ » Hitler ! Ông tướng « thập ngoặc » này được người ta phô lên màn bạc với tất cả mọi sừ « ngổ và hùng ». Làm cho bọn « lèo lèo anh-đi-dền » mình phục quá, vỗ tay đến phá rạp. Các quan « tây con » vội huyết còi đáp, tổ vẽ cầu. Thế là giữa lúc khắp ai đang hô hào Pháp-Việt đề huề, thời trong phòng chiếu bóng, Việt-Pháp đang dàn xếp binh mã để choảng nhau chơi.

BÂY giờ không còn thời đại của Tố-Tâm, Tuyết-Hồng lệ sử nữa ! Dân Hà-thành đã ngấy hết nhưng cảnh tình tự trọng có hai anh chị đứng bên nhau vừa khóc vừa ngậm kiêu « anh Khóa ». Nay họ thích những kỳ công vĩ đại, họ ưa những thủ đoạn oanh liệt trong Trois lanciers du Bengale, Charge de la Brigade légère... Họ đã bạo dạn hoan nghênh những đoạn duyệt binh của con cháu Hitler. Nhưng họ càng phải tiu nghỉu khi thấy trên màn bạc — trong một đoạn thời sự — chưng lên mấy « quan lớn » Annam tha thướt bộ áo gấm, bước chân trên « nước mẫu », ngó ngán như cái bài ngà lủng lẳng trước ngực quan. . .

THIẾU-NỮ Annam đóng phim bên Pháp chẳng phải chỉ có một mình con gái ông chúa Bề-Thám ! Còn có nàng Tao-Ba đã đóng một vai trong phim Les Beaux jours với ngôi sao Simone-Simon. Có nàng không đến nổi sang nước khác mà quên khuấy mất « nước mẹ đẻ » ! như cái ả Anna May Wong kia — ai hỏi cũng không biết trả nhời nước Tàu có những quái thai gì — Các

nhà báo Pháp phỏng vấn Miss Tao-Ba, đều khen rầm lén cổ nàng nhũn nhặn hơn con chi chi. Cô ả tự nhận là gái « keng » 100% của Hà-thành hoa-lẻ . . . Đã nhiều lần đóng kịch trên nhà Hát Tây giúp mấy quỹ từ thiện. Đã có khi chiếm ngai hoa khôi đất Bắc nữa ! Đã có khi . . . nhiều nhiều lắm ! Nhưng ông tướng trẻ « kỹ sư vĩa hè » thử cố nhớ xem Miss Tao-Ba là ai ? Hay chỉ là Thị-Ba của mấy nhà văn sỹ Pháp thích tán láo ở trên đất cai trị ?

GRETA-GARBO được nghỉ hè, là lập tức từ giã ngay Hollywood, đi du lịch, Garbo dùng rất nhiều tên lạ đề ngoài va-li, nào Gussie Berger, nào Jane Smith, Joan Emerson, Greta Berger và sau cùng là chính tên thật Greta Gustafsson. Và khi qua Âu-Châu, Greta lại mượn một tên khác : Mary Holmquist.

Nhưng cũng không đáng « bỏ tù » bằng các đào « ba bị » có những quý danh « cái Đĩ, cái Tẹo, cái Nhỡ », mà hề chưa ai hỏi, là đã toe toét cái mồm liến thoắng nói : « Em tên là Bạch-Tuyết, em tên là Ngọc-Trâm ». Hay . . . tại, trong một người đàn bà, còn có trăm, ngàn người đàn bà khác nhau lần lượt hiện ra . . .

SAU khi đóng trong phim « Médecin de campagne » với bọn Quintuplette Dionne, Jean Hersholt được nổi tiếng khiếp quá ! Người ta gọi nhiều nhà thương bằng tên chàng, và nhiều các đài sây cũng lấy tên chàng làm kỷ-niệm. Đến nỗi có hôm, J. Hersholt vào một cửa hàng ở New-York, đã phải rật nẩy mình vì thấy khắp ai trong hàng đều khúm núm gọi mình là « đốc-tờ » . . .

Khi ấy, các ông kép hát « sơ mướp » Quảng-Lạc hay Sán-Nhiên-Đài đang thi nhau đi chụp ảnh mình đóng những vai tể tướng hay vua chúa trên sân khấu, đem về đóng khung treo giữa nhà. Để về sau, lũ con nhớn lên sẽ khoe với họ hàng làng nước : « Bố tao ngày xưa làm vua ! Bố tao tể tướng đấy ! Liệu ! ».

KRATTA

THƠ MÀN BẠC

của S. Anh - Loan

LỜI TƯỞNG - TƯ

ROSE - MARIE

... I'm always dreaming of you

No matter what I do I can't forget you.

NHỚ lại đêm trăng lỏng mái chèo,
Em cùng mây gió quyến hồn theo.
Anh đem tiếng hát tiêu-lòng lại,
Đề đặt em vào giữa mộng Yêu.

TRĂNG giãi bên vườn, cây,
Gió nhẹ đưa vào bản diễm ca.
Rồi lúc tiếng vàng reo vắng lại,
Em buồn, tựa cửa rồi anh xa...

RỒI từ đêm ấy, dằng, lời anh
Đến rộn tim em điệu Ái-tình.
Sây đắm Ái-Ân tuy vẫn biết,
Thân em là của kiếp điêu-linh...

CẮT gót ra đi với mộng tình,
Đề chìm ước-vọng những ngày xanh.
Khờ còn cốt-nhục nơi xa đợi,
Em phải quên mình, lãng bỏ anh.

ĐÃ tưởng ra đi là biệt mãi
Đâu ngày gặp gỡ để mà mong?
Nhưng một chiều kia, anh đã lại,
Cứu dùm em khỏi phút nguy vong.

ĐÊM ấy, anh còn có nhớ không?
Một đôi làm em hết ngượng ngùng.
Vội cảnh đôi thông êm - ái quá,
Bên anh, em ngỡ mộng « phòng-trung ».

RỒI lại xa nhau, kẻ mỗi đường,
Em đi theo rồi dấu ha-phương.
Đề lời mây nước in trong trí,
Thui thui bên trời bóng nhạt sương...

LÚC kẻ thân-yêu vừa mới gặp,
Đâu ngờ mộng đẹp bỗng xa chôi.
Anh chẳng vì em; Anh nỗ bắt,

Nhìn anh lãnh đạm, lệ sầu NHƯNG tiếng lòng em cũng
rơi. . . vỡ rồi,

Anh đi. Ngày tháng cứ lần
chôi.

GUƠNG quyết anh theo đường
bồn-phận, Đến nay tim héo trong thân

Đề mặc tình em với lụy xa. mệt,

Chàn ngập lòng em bao tủi Ước-nguyện nhìn anh một chút
hận. thối . . .

Qua lệ anh em dành cất tiếng
ca . . . Signorina ANH-LOAN
(Đồng Khánh)

YÊN - HO

(Tiếp theo trang 11)

roi, gió rung cây nghe rào rào ở ngoài sân khấu).

(Một lát sau)

Chi. — (rón rén ra, nghe ngóng một lát, rồi tiến vào phòng.
Không thấy Yến chàng ngạc nhiên, nhìn quanh rồi đọc tờ
giấy để ở bàn. Vội vã chàng ra mở cửa rồi nhìn ngó ngác
ra ngoài, rồi quay vào ngồi ở divan, ôm đầu thẩn thức).
(Có tiếng giép đi ra).

Chi. — *(Giật mình quay lên)*

Hồng. — (Ra, có ý ghen). Chi xuống đây làm gì thế? (Không
thấy Yến, ngạc nhiên). Cô ta đâu rồi anh?

Chi. — Anh thấy trời ngớt mưa, vội xuống thuê xe cho cô
ta về, vì anh nghĩ lại, sợ đang đêm cô ta lên cơn bệnh ở
nhà mình. Cô ta vừa đi khỏi.

Hồng. — Chi nhận tâm quá. Trời, tưởng đã ngớt mưa, lại càng
mưa dữ ; gớm, lúc này có tiếng sét dữ quá ! *(Yên lặng
một lát).*

Hồng. — Không biết cô ta đã về đến nhà chưa, Chi nhỉ?
(Đồng hồ gõ rền rĩ 2 tiếng ở buồng bên).

Chi. — *(Nói lảng).* Thôi lên đi nghỉ, kéo khuya quá rồi, em !
*(Chi vặn tắt đèn. Sân khấu tối đen. Có tiếng giép 2 người
đi vào phía cửa trong).*

M À N H A

Bùi-Nguyên-Cát — 25 - 2 - 38

CẢ MỘT NHÀ

Kịch vui của J. de Licout
tặng những chị em, anh
Tinoïstes và Nelsonist
(đệ tam, đệ tứ quốc tế...xi-n

CÁC VAI

Ông Phán Nghĩa	35 tuổi
Bà Phán	32 tuổi
Thục (con gái Ô. Phán)	16 tuổi
Đức (em gái Thục)	8 tuổi
Thằng Nhỏ	
Thịnh (muốn làm rể Ô. P.)	21 tuổi

BÀI TRÍ

Một cảnh nhà, bày biện theo lối mới. Trên bàn một cái máy hát. Trên mặt lò sưởi : một cái « radio ». Giữa buồng, một cái bàn thờ có lư trầm, có bình ho. Trên treo một bức ảnh Tino Rossi. Một cái đồng hồ tre chỉ hai giờ.

LỚP 1

Nhỏ

Nhỏ. — (Vừa chui trong gầm bàn lau và hát).

Theo điệu : GOOD BYE HAWAI (của Trần - văn - Hời)
Trong đời đốn đau nào
biết ai mà thờ than,

Ôi ! Tài hoa ta nào kém
ai mà vẫn cam.

Bao nhiêu lâu nay mang
thân tôi đòi,

Thân cô đơn ăn dả lắm
dòn roi.

Xưa kia vì ta lười,
Bao năm và tháng ch
ham chơi bời.

Lời ông cha nói ta khôn
cần,

Tiền tiêu đi hết ngoà
hiên. . .

Ôi mơ vui xưa hết dần !
Thôi ta còn nhắc tới chi
thêm phiền.

Đành cam tâm với cơm
canh thừa,

Mà mơ sang phút ngày
xưa.

LỚP II

Nhỏ — Ông Phán — Bà Phán

O. P. — (*Đi về quát*). Nhỏ !

Nhỏ. — (*Luống cuống chui ra*).

Dạ, ông đã về.

O. P. — Tao bảo mày bao nhiêu lần rồi, những câu hát « thiêng liêng » như thế mà mày dám vừa làm vừa hát. Mày khinh « Ngai » thật.

B. P. — (*Ngồi vào ghế*). Hát thì lúc nào « chay tịnh » mới hát chứ ! Cô đi đâu rồi ?

Nhỏ. — Bầm bà cô con đi đâu với cậu Đức từ lúc một giờ.

O. P. — Chắc nó lại đi Philharmonique.

B. P. — Đi gì ! hôm nay chớp Fugue de Mariette kia mà !

O. P. — Ừ nhỉ ! Đi để nghe thằng Nelson rống à ?

Nhỏ. — (*Vào nhà trong lấy ra một tờ báo*). Thưa ông, báo hôm nay ạ.

B. P. — Cậu thử đọc xem có gì lạ.

O. P. — Chẳng có gì. À, xem Trung-Nhật chiến tranh vậy.

B. P. — Xem chỗ khác.

O. P. — (*Đọc một chỗ khác*).

Nghị viện năm nay đã họp...

B. P. — Xem làm quái gì.

O. P. — Một vụ hiếp dâm...

B. P. —Ồ ! bản thiêu, đọc xem...

à hôm nay có phụ trương chiếu bóng. Đọc có xem tin

tức gì về « Ngai » không.

O. P. — (*Xem mãi chẳng có gì*).

Không ! (*Đọc một chỗ khác*).

Mà nó lại quảng cáo cho thằng Nelson kỳ này ! Quân

phản động ! (*Quảng tờ báo thư người nói giọng buồn*).

Thế là từ ngày « Ngai » sang Mỹ đến giờ không có tin gì cả. ...

LỚP III

Thêm Thục và Đức

(*Hai chị em ở ngoài đi vào.*

Đức tranh vào trước lại gần

O. P.).

Đức. — Ba ạ ! Chị con vừa đi với anh. ...

Thục. — (*Vội lúi Đức lại*). Nó nói láo đấy. (*Nói lảng*). Tức quá ba má ạ !

O. P. — Gì thế con ?

Thục. — (*Nũng nịu*). Con đi qua Olympia, thấy họ vặn bài « Tant qu'il y aura des étoiles » con đứng lại để nghe. Hóa ra không phải « Ngai » hát. Mất cả thi giờ.

B. P. — Cô đừng nũng nịu vừa vừa chứ. Ở đằng bà Hàn vừa mới nói để cho thằng Thịnh nó lại xem mặt cô đấy. Cô liệu !

Thục. — (*Nguây nũng nịu*). Con chẳng yêu ai cả ! Con chỉ yêu « Ngai » thôi.

Ô. P. — Láo nào! « Ngài » thì phải kinh chứ! Yêu là thế nào?

(Vừa lúc ấy Thục ra vặn máy hát một bài Tino).

(Cả nhà yên lặng nghe...)

LỚP IV

thêm Thịnh

Thịnh (Vào ngả mũ). Chào ông, chào bà... (chẳng ai giả nhời. Thịnh ngạc nhiên nhưng vẫn mạnh bạo nói tiếp). Thưa ông bà, con ở bên... (Vẫn không ai nghe, Thịnh lại càng lạ).

Nhỏ. — (Khẽ kéo Thịnh ra một chỗ). Sao « Ngài » đang hát, cậu lại vào phá ngang?

Thịnh. — (Ngơ ngẩn). Ngài nào? Ngài ở đâu?

Nhỏ. — (Suyt). Không được nói tên « Ngài ». « Ngài » kia kia. (chỉ ảnh Tino).

(Bài-kèn vừa hết O. Phán quay ra).

Ô. P. — Kia, cậu Thịnh! Cậu ngồi chơi. Nhỏ pha nước, mày!

Thịnh. — Thưa ông.

Ô. P. — Bèn thầy me cũng có nói chuyện với tôi hôm nọ, tôi cũng muốn đề hỏi cậu mấy câu, rồi...

Thịnh. — (Nhanh nhẩu). Vâng, điều đó rất phải. Con chắc ông bà muốn biết rõ tình

nết con. Con xin lỗi ông bà cho phép con tự giới thiệu, con năm nay 21 tuổi, vừa mới tốt nghiệp ở Luật ra.

Ô. P. — Thế cũng khá, nhưng cũng chẳng cần cho lắm.

Thịnh — Thưa, hạnh kiểm con tốt, học bạ đều có lời khen.

Ô. P. — Tôi cũng không cần những thứ ấy.

Thịnh. — (Ngạc nhiên nghĩ một tí). À! con hiểu rồi! Tư pháp lý lịch con trống chon; chưa can án lần nào.

Ô. P. — Càng hay, nhưng chưa phải điều tôi muốn hỏi.

Thịnh. — Con không chơi bời, rất ham thể thao, không có bệnh tật gì cả. Đau tim không, ho lao, bại thận, không, mà nhất là không...

Thục. — Đến anh mắc bệnh tinh cũng không sao.

Thịnh. — (Khẽ liếc mắt sang Thục). Mà nhất là tôi chưa có một người yêu nào cả.

Thục. — Mặc chứ.

Thịnh. — Con lại thích cả âm nhạc, ưa hát...

Ô. P. — À! À! đó! Cậu ưa hát? Thế, đối với « Ngài » cậu cảm tưởng gì?

Thịnh. — Ngài nào kia ạ? Có phải...

Ô. P. — Cậu đừng nói đến tên « Ngài ». « Ngài » kia kia.

hình. — Ô ! tưởng ai ! « kếp »
Tino ! cái anh chàng đóng
« xi-nê » như đóng tuồng. . .

Ô. P. — (*Giận dữ*). Không được
nói xấu « Ngài ».

Thịnh. — (*Biết mình lỡ lời*).
Xin lỗi ông... « Ngài » có một
giọng du dương (Ô. P. *gật*
gù) nhưng phải cái như đàn
bà (Ô. P. *chùng mắt*) còn
kém. . .

Ô. P. — Cậu bảo kém ai?

Thịnh — Kém Nelson!

Ô. P. — Anh điên rồi ! Anh
bị bọn Nelsonistes nó « nhồi
sọ » anh rồi ! Nghe làm sao
được quân « phá hoại » phản
động « chia rẽ quần chúng »
ấy !

Thịnh. — (*Cũng tức*). Thưa ông
sao họ lại là « chia rẽ quần
chúng » ?

Ô. P. — Đây nhớ ! Trong khi
« quần chúng » đang theo
Tinoisme, thì bọn họ đưa
ra thẳng « Nelson » hát như
bò rống ấy, chẳng phải là
« chia rẽ » « phá hoại » thì
là gì ?

B. P. — (*Ý muốn dẹp con
giận của hai người*) Thôi !
nhưng cậu có biết bài hát
nào của « Ngài » không.

Thịnh. — Trước kia, con chưa
« giác ngộ » con cũng có
học. Nhưng từ ngày theo

« Nelsonisme » đến giờ con
chỉ học những bài của Nelson
thôi.

Ô. P. — (*Lại tức*) Thế mà anh
đòi lấy con tôi ? Anh không
biết tôi là tổng-thư-ký của
« Liên đoàn ái Tino » sao ?
Vợ tôi là danh - dự hội
trưởng, các con tôi đều có
chân trong hội, đến ngay
thằng Nhỏ nhà tôi cũng là
một thường - hội - viên. **Cả**
một nhà ! Con tôi chỉ để
gả cho một người trong
đoàn, nhất là ông lãnh - tụ.

Thịnh. — Thưa ông con cũng
là lãnh-tụ ở bên phái « Nel-
sonistes », cùng với ông
Micro.

Ô. P. — Cái ông Micro nhà
anh thì biết gì !

B. P. — Với cái đảng « phá
hoại » của anh thì có bao
nhiêu ? Anh biết đảng - viên
đồng chí chúng tôi có tới
bảy vạn ở Đông-Dương chưa
kể chính đảng ở Pháp-Quốc.

Thịnh — Hầy là chưa đến
lúc suy sụp. Theo quá-trình
biện chứng Pháp (processus
dialectique) thì một ngày
kia bao nhiêu Tinoistes sẽ
thành ra Nelsonistes hết.
Bây giờ quần - chúng chưa
tới « trình độ giác ngộ ».

Thục. — Thôi ! ba má nói với

anh ấy làm gì vô ích!

Nhỏ. — (Chạy ra). Thưa ông
hôm nay 17 rồi ạ.

(Cả nhà giật mình). — mấy
giờ rồi?

Nhỏ. — Thưa đúng mười bốn
giờ hai mươi phút rồi ạ!

Ô. P. — Chết chửa! mãi cãi
lý với tên phản động, quên
cả ngày kỷ niệm...

Thịnh. — Kỷ niệm Quốc Tế?

Ô. P. — Không! Kỷ niệm ngày
nước Pháp mất « Ngài » (đọc
một cách trịnh trọng) ngày
17 tháng một tây đúng mười
bốn giờ hai mươi hai phút,
« Ngài » đáp tàu ở ga « Saint
Lazarre » để sang Mỹ. Từ
ngày ấy, chúng tôi cứ mỗi
tháng một lần, đúng ngày
giờ phải cầu nguyện « Ngài »
ở ban thờ (quay lại bảo mọi
người) Thôi ta cầu đi kéo
muộn.

(Cả một nhà ra trước ban
thờ mỗi người rút trong túi
ra một quyển kinh cầu :)

Theo điệu **D'une Prison**
(của Tân-gia-Nghĩa)

Khấn thánh linh « Ngài » tin
chứng lòng thành

Sùng tôn « Ngài » anh linh.
Ước muốn sao đừng quên
chúng phạm trần

« Ngài » hải lòng ban ân.
Vi tiếng tơ đồng vào bài « Ngài »
ca

Du lòng ta thiết tha...

Hồn như mơ, chúng sinh lòng
hoang mang

Tiếng ngài hay quá chùng!
Cầu thánh! Tino! Cầu cho
thánh luôn hằng vui hát ca
Từ ngày « Ngài » dành lòng rời
nhà

Thì hàng ngàn người buồn
và

Nước Pháp mất thánh sinh
lòng mong nhớ đôn đau biết
bao

Hỡi! Hỡi! Đức Thánh Tino xin
ngài hay cho lòng thành này.

Theo điệu **Tant qu'il y au-**
ra des étoiles. (của Hữu-Mỹ)

Sùng tin chúa Tino

Đầy đầy lòng chiêm ngoạn;

Trong hết khắp thế gian

Đều lan...

Ngài cho đức thánh-linh

Quyền phép, làm dân - sinh

Sống trong cõi mơ màng

Quên thiếu - quang

Chính thể chúng ta, người tin
chúa khá nên ca

Khúc du dương ni làm cho
danh chúa sáng chói lói như
ánh vàng...

(Vừa lúc ấy)

Thịnh. — « Lác » cả mắt, sau
tức quá, đừng giờ nắm tay
hát (không phải bài Interna-
tionale!) điệu Police Montée:

« Pareils aux loups

Poursuivant le blanc mou-
ton fugitif.

Oui, pareils aux loups....

(*Cả nhà đứng dậy.*) Quân
khốn nạn ! Trước ban thờ
« Ngài » nó dám hát bài đó...
(*Hô khẩu hiệu*) Đả đảo
Nelsonisme !

Thịnh. — (*Hùng dũng hô
đáp*) :

Đả đảo Tinoisme !

Cả nhà. — Mặt trận những
phần tử yêu Tino muôn
năm.

Thịnh. — Muôn năm mặt trận
giai cấp Nelsoniste.

(*Rồi cứ thế những tiếng
ồn ào nổi lên giữa lúc màn
hạ nhanh*).

J. de LICOUTY

Septembre 1938

LÁ THƯ RƠI

Trời ! Em đánh mất lá thư của chàng. Em đã đặt nó
trên lồng ngực em, giáp làn da rực nóng.

Em chạy ... lá thư rơi ...

Em vội quay lại tìm bên lối cũ ... Khổ cho em quá !
Nếu ai bắt được, người ta sẽ mách với mẹ em, em sẽ
phải đôn trước mấy đứa em gái hay riều cợt.

Nếu người đó là một chàng trai trẻ, chàng trả lại
em, và nếu muốn ngỏ thầm với em điều gì, em sẽ vui
lòng làm mãn nguyện.

Nhưng ... nhưng nếu người đó lại là một thiếu-nữ !

Thiếu-nữ đọc thư của chàng ! Trời ! ... Nàng sẽ nhỏ
to với mọi người, và chiếm mất người yêu của em ...

(*Chansons Bilitis*)

THANH - THAO

của KRATTA và BABA

HÀ - NỘI . . . CHỢ PHIÊN

CHỢ Trung-thu ở Khai-Tri vắng ngắt ! Gọi là vắng vì thiếu hết những nàng « tiên - hoa » của Hà - Thành. Bây giờ họ đã quá hiểu những cái những nhiều của ngày hội. Mà chỉ thấy chui rúc vào đấy những tướng nhãi mặt « lợn sữa » lằng lằng chạy tìm gỡ gạc.

Nên đến buổi tối, một « tiểu yêu » liền tự do ra hăm cầu tri đèn, định tâm một cuộc hành động đều cang trong bóng tối. Vì cuộc « phòng không » ấy chẳng ai hoan nghênh nên người ta đèn cho chú nhãi con những cái tát nẩy lửa... và mời vào tạm nghỉ ở bóp hàng Trống.

Hai ngày không tìm thấy một đàn kẻo !

CÒN chợ phiên... và chợ phiên nữa ! Hà-nội còn phải sắc súa vì những mùi chợ phiên.

Các « ông bà via » nào thường lo ngại cô con gái quý của mình lâu nhớn và gầy mãi mặc dầu đã tằm bở bao thuốc thang đắt tiền mà vẫn vô kiến hiệu, còn ngần ngại gì mà không thả xích cho các cô ấy sông vào chợ phiên !

Nếu bực mình vì hễ muốn bàn đến chuyện « gả chồng để con » cùng con gái mình, hạnh phúc cho « nó » mà « nó » cứ sợ lẫn như trạch ; hẵn các ông bà không muốn nó thẹn thò như thế nữa, các ông bà muốn « nó » chong chóng để có cháu cơ mà ! Vậy nên « tổng » cô ả vào chợ phiên !

Và, cuối cùng, nếu bà nào phiền vì con gái dần - độn, chậm chạp muốn cho chóng tinh ranh nhanh nhẩu, nên cố cậy cục xin cho tiểu thư một chân bán hoa hay trưng trình, hay quỳên tiền trong chợ phiên.

Đấy : Hà-nội... và chợ phiên.

HÀNT HANT

KÉN... « KÉP »

CÓ nhiều đào Hà Nội bây giờ chỉ thích có kếp và kén chồng học trường «Lit-sê» tây. Mặc dầu kếp ấy học hành amateur hay «ông dem» cũng đếch cần. Lycée, Lycée thế là kếng rồi?

Ba-Ba đã được nghe một đào nói: «Thằng nào đến hỏi đây thì phải diện tây, học Lycée thì đây mới lấy không có thì đá đít tổng cổ ra cống ngay».

Ghê không! Ba-Ba phát hoảng.

Các kếp học Lycée thích chưa? Tha hồ mà lơn nhé! Cẩm đào nào cứ đến trước mặt nói: «Je suis Lycéen». Thế là có đào chết rồi!

Nhưng chắc đào nóng thì nói thế chứ, ai ai cũng xô vào kén chồng học Lycée thì những dân như Ba-Ba chẳng hạn, học trường ố-nằm quanh năm đánh cái áo lương sờn vai, đầu đội mũ dạ phở, kéo đôi guốc đến trường, có lẽ xuất đời sê-li-bat buồn đến phải tự-tử chứ chẳng chơi.

KRATTA và BABA

CHIẾC ĐÀN THẬP LỤC

TÔI là mười sáu sợi chỉ đồng mỏng mảnh mà người đời thường ví như những giây rợ của tâm hồn.

Nhưng, than ôi! bị căng thẳng quá bởi một tay phàm, bị bật tung lên một cách tàn ác, ôi không tài nào dim nổi các tiếng gắt ở trong lòng tôi.

Hét vang như một kẻ sỗ sàng bằng một động run run kỳ-dị khi lòng bốc lửa, tôi khiến bao tai sành phải trối; và, người chủ, khi đoán thấy những chế nhạo quanh mình, quăng tôi đi, bỏ mặc tôi như một kiếp hoa thừa.

Càng hay: thà tôi chết ở một nơi khuất nẻo....!

NHƯNG, giờ đây, vì đâu tôi rung-động dễ-dàng?

Tôi bắt chước được lời gió than trong lá, được véo von của sơn ca trong lúc bình minh.

Trời! giá xưa kia, tôi gặp ngay được hai bàn tay xinh đẹp, khéo léo, nhẹ nhàng này!

BÍCH-NGA ôi! hiền chẳng lòng tôi?

Nó biết rung động, chỉ sau khi, sau khi nàng đã nhìn tôi bằng đôi mắt dịu.

TRẦN-THÂN

TUYET-MAI

Chuyện giải của Thanh-Thảo

MAI vừa bước vào nhà vừa quay lại dặn với Tuyết :

— Nhớ đấy nhé, đừng bây giờ đấy!

— Gì nhỉ?

Lọ! Khai- Tri ấy mà!

— « Moa » nhớ rồi, đưa « moa » về một tí!

— Thôi cô ạ! Đi học về ngay chứ lại đi chơi bà cụ « chù » thì tối « u-sà » kê! Thôi « ò-voa »?

Tuyết dơ tay chào theo lối nhà binh :

— Salut nhé!

— « Ố vò! »

MAI ăn cơm xong thì đã gần bảy giờ. Nàng vội vàng trang điểm qua loa rồi mặc chiếc áo mầu lá cây vừa mới may xong hôm trước.

Bảy giờ đánh. Mai lẩm bẩm :

— Ô con Tuyết chưa đến.

Bà Cả, mẹ Mai, nghe thấy, biết con sắp đi Chợ - Phiên vội hỏi :

— Gớm đã diện áo đi đâu thế?

— Thưa mẹ, con đợi Tuyết đi Khai- Tri ạ. Chợ - Phiên Trung-Thu vui lắm mẹ ạ. Hay mẹ cùng đi với chúng con mua ít bánh dẻo bày cỗ mẹ đi.

Tuy Mai mời mẹ cùng đi nhưng trong lòng thực ra Mai không muốn đi cùng với các « cụ », vì đã nhiều lần đi với mẹ, Mai đã bị mắng là hay nghịch và cười nói quá tự nhiên. Bà Cả cũng biết con mời gương, cười bảo :

— Thôi các cô đi, tôi đi để xem các cô các cậu ném hoa nhau chán chết. Không hiểu ném thế có ích gì không, chỉ tổ bụi.

— Thưa mẹ thế mới vui vẻ trẻ-trung.

Bà Cả sẽ thở giải :

— Ủi già ! tốn tiền !

Vừa lúc đó thì Tuyết ở ngoài bước vào :

— Lạy bà ạ !

Mai ngoảnh vội ra, trông thấy Tuyết kêu rú lên :

— À con Tuyết đã đến ! Ê ! mày lạy me chứ tao vẫn chào me mày bằng me cơ mà ! Ơ lọ chữa !

— Ừ « moa » chào lại : lạy me ạ !

Bà Cả cười : « Không dám chào cô, thế nào cậu em đâu không cho đi à, các cô chỉ thích « nhẩy » một mình không dắt em đi sợ bận . . »

Tuyết nhìn Mai cười. Mai máy môi rồi nói :

— Gớm tao chờ mãi mày, giờ Annam có khác.

Tuyết tát sế vào má Mai : « Bạc đồng » tao nhé ! Rồi nàng quay lại bà Cả :

— Thưa bà . . .

Mai quắc mắt :

— Ơ lọ chữa !

— . . . Thưa me, me không đi chơi à ? Chợ-Phiên vui lắm.

Bà Cả nhìn Mai, Tuyết cười :

— Thôi các cô đi, chứ tôi đi thì chỉ thấy người là người, còn vui thì có gì.

Tuyết hóm hỉnh nháy Mai :

— Thưa bà tung hoa vui lắm . . Mai nhỉ !

Mai giả lời buông sông :

— C'est ça !

Tuyết trông đồng hồ rồi bảo Mai :

— Ồ bây giờ hai mươi rồi đi đi chứ.

— Ừ đi. . À me ngắm họ con xem có « keng » không ạ ?

Bà Cả âu-yếm :

— Vâng, « keng » lắm.

Rồi bà bật cười : « Tôi thì biết thế nào là keng kia chứ ! »

— Thưa bà chị Mai bảo keng là có ý bảo có đẹp không đấy ạ.

— Ừ tôi cũng đoán thế. Các cô sinh ra lắm câu lạ quá !

Tuyết, Mai liếc nhau cười ranh mãnh vẻ đắc trí.

— « A-lê » đi cô mình.

(Còn nữa)

Giới Thiệu Đồng Bào ;

Có nhiều bà con quen biết viết thư về hỏi chúng tôi : rằng kỳ kermesse Thái-Bình le 20 21-22 ông có quảng cáo và xem tại Chợ phiên không? Vậy chúng tôi xin trả lời rằng : hiện tại công việc tại Phòng Xem-Tướng N° 21 Rue Đồng-Khánh Nam-dinh chúng tôi rất bận không có thì giờ quảng cáo tại Chợ phiên Thái-Bình. Vì chúng tôi thiết-nghĩ đã là một ông thầy có danh thì không cần phải quảng-cáo nhiều, và không bao giờ chúng tôi cho người đi nhận việc, Nếu chúng tôi quả thật có tài thì tự khác bà con đồng bào đến tận nơi xem, hoặc gửi chữ ký về boîte postale N° 12 Namdinh xem. Vậy chư quý-vị đồng bào chớ lầm-tưởng là Prof. Bạch-Kim-Long Namdinh. Bao giờ chúng tôi cũng vẫn ở một chỗ và làm không hết việc. Bà con đến xem đều công nhận cái tài đoán trước của giáo-sư có đúng mới phải trả tiền sau, nếu đoán sai không phải trả tiền. Lúc nào chúng tôi cũng tiếp khách tại nhà, ai đến xem được nghe đoán ngay, không bao giờ hẹn ngày khác. (Vì có nhiều ông thầy hẹn ngày hoặc nói là đi vắng đề tiện hỏi giờ). Bao giờ giáo sư cũng lấy sự công tâm mà xét đoán cho khách hàng, không bao giờ nói nịnh khách hàng, Loạc quảng-cáo hoang-đường trên các báo không có giá trị. Vậy chư quý-vị đồng bào ở xa như các tỉnh nên gửi bàn tay (đón ông in tay trái đón bà in tay phải) kèm theo mandat 1\$20. nếu xem chữ ký hết có 0p60. Chỉ trong vòng một tháng các ngài sẽ nhận được một bản giá đoán chỉ rõ ràng những điềm hung cát. Một dịp may hiếm có các ngài chớ bỏ qua rất uổng.

Professeur Bạch-kim-Long

Boite postale N° 12 Nam-dinh

Giới Thiệu Đông Báo ;

MUỐN IN ĐƯỢC ĐẸP NÊN LẠI

NHA IN NGO-VIET-VIEN

10, Cité Immobilière, 10

HANOI

MUỐN MUA ĐƯỢC RẺ HÃY ĐẾN

HIỆU SÁCH NGO-VIET-VIEN

10, Cảnh nhà Thờ Lớn, 10

HANOI

IN ĐỦ, BÁN ĐỦ MỌI THỨ
ĐÓNG SÁCH CŨ LẠI NHƯ MỚI
MUA, VÀ BÁN CÁC SÁCH CŨ
CAM ĐOAN GIÁ HẠ HƠN MỌI NƠI

Professeur Bach-kim-long
Boite postale N° 75 Nam-dinh